

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΗΝΑ

Ἐποίησε, καθὼς ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς. Κατ' ἀρχήν, ὅπως θεραπεύσει τὴν ζήλια τῶν Ἰουδαίων πού ἀπέρριπταν τοὺς Ἐθνικούς καὶ στήν συνέχεια νά βοηθήσει τὴν Χαναναία, ὥστε νά φανερωθεῖ ἐνώπιον πάντων, ἡ μεγάλη τῆς πίστη καὶ ὑπομονή. «...; Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! Γενηθήτω σοι ὡς θέλεις...»

«Ἡ θλιψίς, ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει». Φρονοῦμε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι οἱ ἀρετές ὁδηγοῦν πρὸς τὴν ἐμπειρία τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Ἀποκτᾶται διὰ τῶν ἀρετῶν ἡ γνῶσις τῆς ἐμπιστοσύνης στήν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Χριστοῦ· παρέχεται ἐπίσης ἡ πρόσβαση καὶ ἡ κοινωνία στήν Σοφία – τὸν Λόγον· καὶ ἡ βεβαιότητα ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν».

Δέχεται τότε ἡ ψυχὴ, ὁ νοῦς, ἡ καρδιά, ἄπλετη τὴν θείαν χάριν καὶ ἡ ταπεινώσις τετελειωμένη ἐλκύει ἄνωθεν τὴν ταπεινοφροσύνη, πού εἶναι καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦ Θεανθρώπου. Ἴδού ἡ ὁμολογία - ἀπόδειξις: «Ἡ δὲ εἶπεν· Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τά κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν».

Συνεπῶς, ἀγία γερόντισσα, αὐτός εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά «νικηθεῖ» ὁ Χριστός ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Πλάστης ἀπὸ τὸ πλάσμα Του, ὥστε στή συνέχεια νά ὑπηρετεῖται τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἀνθρώπων στὸν Παράδεισο διὰ τῆς μετανοίας. Ὑπῆρξε στίς ἡμέρες μας, ἀγιορείτης ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος γνωρίζοντας συνασκητὴ του πού ζοῦσε ἀμελῶς ἐδῶ στή γῆ, ἐπιθυμῶντας νά βοηθήσει αὐτὴν τὴν ψυχὴ, μετὰ τὴν κοίμηση, σκέφτηκε νά τελέσει σαρανταλείτουργο. Στὸ τέλος τοῦ σαρανταλείτουργου, μυστικά τὸν πληροφοροῦσε ὁ Θεός ὅτι δέν πρόκειται νά εἰσακουστεῖ ἡ προσευχή του, γιὰ τὸν συγκεκριμένο κεκοιμημένο. Ὁ Ἅγιος αὐτός γέροντας, σιωπηλά, ἄρχισε τὴν ἐπομένη, δεῦτερο σαρανταλείτουργο. Ἐλαβε ὅμως καὶ πάλι τὴν ἴδια ἀπάντηση-ἀπόρριψη. Ὁ παππούς δέν ἀπογοητεύτηκε· συνέχισε καὶ τρίτο καὶ τέταρτο σαρανταλείτουργο μέ τὸν ἴδιο ζῆλο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Ἐν τούτοις ὁ ἅγιος ἀσκητὴς δέν πτοήθηκε· ἔχοντας πλήρη πεποίθηση στήν πρόνοια καὶ στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐτοιμάστηκε με τὴ ζέση τῆς Χάριτος, γιὰ τὸ ἐπόμενο σαρανταλείτουργο. Ὅταν κι αὐτὸ τελείωνε, δέχεται θεία ἀποκάλυψη: «Δέν σέ ἀντέχω ἄλλο· ἄς γίνεи τὸ θέλημά Σου». Ὁ παππούς ξέσπασε

σέ κλάμα παρηγορητικό· οὕτως ἢ ἄλλως τά δάκρυα ἀποτελοῦσαν τήν καθημερινή πνευματική του τροφή, στό ταπεινό καί ἀπέριττο ἀσκητήριο, πού ἔτρεχαν ἀσταμάτητα μέρα νύχτα ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου. Αὐτός εἶναι πού δίδαξε στά πνευματικά του παιδιά, ἐφ' ὅρου ζωῆς, τήν νοερά καρδιακή προσευχή, τήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί στά σπλάχνα οἰκτιρμῶν τοῦ Σωτήρος Μεγάλου Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τόνιζε ἐπίσης μέ νόημα, ὅτι ἡ ἐργασία τῶν ἐντολῶν, μέ ὑπομονή εἰς τέλος, δέν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τῆς θείας Μεγαλειότητος καί τοῦ ἀφάτου ἐλέους τοῦ Θεανθρώπου.

Φρονοῦμε σεβαστή γερόντισσα, ὅτι ἡ Χαναναία, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα στό Εὐαγγέλιο, ἔχει ἐμπνεύσει ἀμέτρητους συνδούλους, ἄντρες καί γυναῖκες κάθε ἐποχῆς. Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές, σᾶς μεταφέρω μέ ἀκρίβεια τό παρακάτω ἅγιο περιστατικό: «Μία ἡμέρα ὁ γέροντας Ἅγιος Πορφύριος, εὐρίσκετο ἔξω ἀπό τό κελί του στήν ἱερά μονή Μεταμορφώσεως στό Μήλεσι καί γύρω του ἀρκετοί χριστιανοί. Κάποια στιγμή τόν πλησιάζει μία γυναῖκα· φαινόταν πονεμένη· τόν ρωτάει: «Εἶσαι ὁ πατήρ Πορφύριος;». Ἐκεῖνος, μέ τήν γλυκύτητα καί τήν ἡρεμία πού τόν διέκρινε, μέ ἀγάπη θεϊκή καρδιακή τῆς ἀπάντησε θετικά· ΝΑΙ. Τότε ἡ πονεμένη αὐτή γυναῖκα, πέφτει κυριολεκτικά μπροστά στά πόδια του καί μέ λυγμούς δυνατά τοῦ λέει μέ πόνο: «Δέν θά σέ ἀφήσω ἄν δέν κάνεις καλά τό παιδί μου»· οἱ σπαρακτικές κραυγές αὐτῆς τῆς μάνας ἔφεραν τό ἴδιο ἀποτέλεσμα πού πρίν δύο χιλιάδες χρόνια, συνέβη μέ τήν Χαναναία.

Ὁ παππούλης μας, παρ' ὅτι βρέθηκε σέ δύσκολη θέση· δέν ἄντεξε μπροστά στόν ἀνθρώπινο πόνο καί τά δάκρυα αὐτῆς τῆς γυναῖκας· καί ἀπλά μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα τῆς λέει: «Σήκω, πήγαινε, τό παιδί σου εἶναι καλά ». Καί ἰάθη τό παιδί ἀπό τῆς ὥρας ἐκείνης.

Σεβαστή γερόντισσα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Κύριος καί Θεός Ἰησοῦς, ἀκούσαμε σήμερα στό Εὐαγγέλιο, θεράπευσε ἀπό τό δαιμόνιο, τήν θυγατέρα τῆς Χαναναίας, βραβεύοντας τήν πίστη, τήν ὑπομονή, τήν ταπείνωση τῆς γυναίκας. Ἐν τούτοις, σαφῶς προεφήτευσε ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του καί εἶπε: «Ὅσα θαυμαστά σημεῖα κάνει Ἐκεῖνος, ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καί αὐτοί θά μποροῦν νά ποιοῦν στό μέλλον ἐν τῷ ὀνόματί Του καί ἀκόμη περισσότερα».

Χρειαζόμαστε λοιπόν ἀδελφοί, ἰσχυρότερη ἀπόδειξη ὅταν ἐνώπιόν μας, ἔχουμε τήν ἐκπλήρωση αὐτῆς τῆς προφητείας, δύο χιλιάδες καί πλέον χρόνια, μέ τά θαύματα πού ἀκριβῶς ἐπιτελοῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Δηλαδή, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἀληθινός Θεός, ὁ Αὐτός, χθές, σήμερα καί εἰς τούς αἰῶνας;

Ἄς σιωπήσουν λοιπόν καί ἄς ἐντραποῦν οἱ πολέμοι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως. Ὁ Σωτῆρας Χριστός εἶναι ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή, τό Φῶς πού φωτίζει ἡ αἰώνια ἀπάντηση στή σημερινή τραγικότητα τοῦ κόσμου.

Εὐχόμαστε ἀδελφοί, ὅλοι νά καταλάβουμε, νά ἀντιληφθοῦμε τήν κρισιμότητα τῶν καιρῶν γιά νά πάψουν ἐπιτέλους οἱ πόλεμοι καί ὁ ἀλληλοσπαραγμός ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους. Στόν Ἰησοῦν, τόν Μεσσίαν καί Μόνον καί Μοναδικόν Ἀληθινόν Θεόν, ἡ Δόξα, ἡ Βασιλεία, ἡ Δύναμις, σύν τῷ Πατρὶ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.